

BELGISCHE VERENIGING VAN ARTSENSYNDICATEN
ASSOCIATION BELGE DES SYNDICATS MEDICAUX
v.z.w. BVAS – ABSyM a.s.b.l.

Boondaalsesteenweg 6 bus 4
Chaussée de Boondael 6 bte 4
BRUXELLES 1050 BRUSSEL
Tel.: (32-2) 644.12.88
Fax: (32-2) 644.15.27
E-mail : absym.bvas@euronet.be

Mevrouw Laruelle S.
Minister van Middenstand en
Landbouw
Guldenvlieslaan, 87
1060 Brussel

Copy aan
Raad voor Verbruik
T.a.v. Dhr. R. Geurts
Directeur-Generaal

Minister Van Volksgezondheid
T.a.v. Dhr. D. Donfut
Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid

Nationale Orde der Geneesheren
T.a.v. Dhr. D. Holsters
Voorzitter

Koninklijke Academie voor
Geneeskunde van België
T.a.v. G. De Backer
Voorzitter

Hoge Raad voor de Zelfstandigen
en de Kleine en Middelgrote
ondernemingen
T.a.v. Dhr. K. Van Eetvelt
Voorzitter

o. ref: RL/DK/144/07

Brussel, 2007-09-18

Geachte Mevrouw De Minister,

Betreft: Verweermiddelen van de Belgische Vereniging van Artsensyndicaten (BVAS) naar aanleiding van de publicatie (B.S. 31.08.2007.ed 3) van het verzoekschrift tot bescherming van de titel van osteopaat.

De BVAS, gesteund door meer dan 66 % der artsen bij de laatste medische verkiezingen van 2006, wenst U naar aanleiding van de bespreking van dit verzoekschrift op zijn Raad Van Bestuur dd. woensdag 05.09.2007 in toepassing van artikel 4§2 van de kaderwet van 24.09.2006 betreffende het voeren van de beroepstitel van een dienstverlenend beroep en het voeren van de beroepstitel van een ambachtelijk beroep op de hoogte te brengen van onderstaande standpunten.

A. Inleiding

Op basis van de kaderwet van 24 september 2006 betreffende het voeren van de beroepstitel van een dienstverlenend intellectueel beroep en het voeren van de beroepstitel van een ambachtelijk beroep hebben onderstaande aanvragers een verzoekschrift ingediend tot bescherming van de beroepstitel osteopaat, osteopaat D.O. en osteopaat DO:

- De groepering, Nationaal en Representatief voor de Professionele Osteopaten(GNPRO) ;
- De Belgische Unie van osteopaten (BUO);
- De Belgische Vereniging voor Osteopathie (BVO);
- Het Register voor de Osteopaten van België (ROB);
- De Belgische Associatie voor Klassieke Osteopaten (ABOC-BAKO);
- De Unie van Osteopaten (UVO).

B. Fundamentele bezwaren

I. De verzoekende partijen voldoen niet aan de vormvereisten van artikel 2 van de kaderwet van 24.09.2006 betreffende de voorwaarden waaraan een belanghebbende beroepsfederatie moet voldoen.

1. De beroepsfederaties moeten erkend zijn in toepassing van artikel 6 van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand gecoördineerd op 28 mei 1979. De erkende beroepsorganisaties die representatief zijn voor de zelfstandigen die een vrij beroep of een andere zelfstandige activiteit uitoefenen worden ingedeeld in 4 sectorcommissies waarbij enkel de Beroepsvereniging van de Belgische osteopaten en het register voor de Osteopaten van België werden erkend. Dit heeft tot gevolg dat enkel het Register voor de Osteopaten van België theoretisch in aanmerking kan komen tot het indienen van een verzoekschrift (zie bemerking B.1.2.).

2. Het Register van Osteopaten werd tot op heden niet erkend door de Raad van State. Voornoemde organisatie kan bijgevolg niet optreden als verzoekende partij bij de indiening van het verzoekschrift.

Dit heeft tot gevolg dat geen enkel van de indienende partijen voldoen aan de normering zoals voorzien in artikel 6 van de wetten betreffende de organisatie van de Middenstand gecoördineerd op 28 mei 1979.

Daarentegen wordt in het verzoekschrift (pg. 45615-punt 3.5.) ook verwezen naar ABRO (Association Belge et Registre des Ostéopates – Algemene Beroepsvereniging en Register voor Osteopaten) die op 8 september 1997 erkend werd door de Raad van State. Deze organisatie telt 250 leden en bestaat uit osteopaten DO die zich uitdrukkelijk distantiëren van de kinesithérapie en leden van de GNRPO. Deze organisatie is evenwel geen verzoekende partij.

In ondergeschikte orde is:

- deze organisatie niet bevoegd om een bescherming van de titel Osteopaat, Osteopaat D.O. en Osteopaat DO te vragen aangezien de indienende organisatie enkel de Osteopaten DO verenigt;
- aangezien sommige leden van de ABRO zich distantiëren van de GNRPO kan er ook niet beweerd worden dat de GNRPO alle verzoekende partijen vertegenwoordigt.

II. Gebrek aan duidelijkheid inzake de benaming van de te beschermen beroepstitel.

In het opschrift van het verzoekschrift wordt een bescherming gevraagd van de beroepstitel van osteopaat terwijl artikel 4 van het verzoekschrift een ruimere bescherming vraagt aangezien niemand de titel kan dragen van osteopaat, osteopaat D.O. en osteopaat DO indien hij niet aan de in dit artikel opgesomde voorwaarden voldoet.

III. De doelstelling van huidig verzoekschrift is niet beperkt tot de bescherming van de beroepstitel maar regelt daarenboven eenzijdig de beroepsuitoefening en creëert een eigen autonome en centrale plaats voor de osteopathie ten aanzien van de gezondheidszorgberoepen.

In het belang van de Volksgezondheid wordt er via het K.B. n°78 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen een wettelijke regeling opgelegd aan de beoefenaars van de gezondheidszorgberoepen aangaande de vereiste diploma's en handelingen die mogen gesteld worden.

Volgens artikel 2 van het K.B. n°78 “mag niemand de geneeskunde uitoefenen die niet het wettelijk diploma bezit van doctor in de genees-,heel- en verloskunde, dat werd behaald in overeenstemming met de wetgeving op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens, of die niet wettelijk ervan vrijgesteld is, en die bovendien de voorwaarden gesteld bij artikel 7 §1 of §2 niet vervult.

Wordt beschouwd als onwettige uitoefening van de geneeskunde, het gewoonlijk verrichten door een persoon die het geheel van de voorwaarden, gesteld bij lid 1 van deze paragraaf, niet vervult, van elke handeling die tot doel heeft, of wordt voorgesteld tot doel te hebben, bij een menselijk wezen, hetzij het onderzoeken van de gezondheidstoestand, hetzij het opsporen van ziekten en gebrekkigheden, hetzij het stellen van de diagnose, het instellen of uitvoeren van een behandeling van een fysische of psychische, werkelijke of vermeende pathologische toestand, hetzij de inenting.

De Koning kan, overeenkomstig de bepalingen van artikel 46, de handelingen bedoeld bij vorig lid nader bepalen”.

In het Verslag namens de commissie voor het bedrijfsleven, het wetenschapsbeleid, het onderwijs, de nationale wetenschappelijke en culturele instellingen, de middenstand en de landbouw van 8 mei 2006 bij de totstandkoming van bovenvermelde kaderwet stelt Minister Laruelle in haar inleidende uiteenzetting (pg3): “het voorliggende wetsontwerp biedt een alternatief voor de kaderwet van 1 maart 1976. Het is niet de bedoeling om de uitoefening van de beroepen te reglementeren”.

In de motivatie van de aanvraag om de bescherming van de titel van Osteopaat wordt niet enkel de bescherming van de beroepstitel nagestreefd maar regelt men uitdrukkelijk de uitoefening van het beroep.

Zo wordt er in punt 1.2. van het verzoekschrift aangaande de definitie van het osteopatisch concept gesteld:

“Osteopathie is een origineel en heel specifiek beroep. Het is een geneeswijze die niet doeltreffend kan zijn als ze voorgeschreven wordt, want dan volgt een sectorieel en symptomatisch concept van de ziekte of van de functiestoornissen die het hare niet is. Voor de geneesheer is het moeilijk een behandeling voor te schrijven binnen een concept dat het zijne niet is, omdat zijn studies hem niet op deze specifieke benadering hebben voorbereid.

Als de osteopaat het nodig acht kan hij naar een andere specialist doorverwijzen (kinesitherapeut, orthopedist, logopedist, voedingsdeskundige). Hij kan zijn patiënt ook een zogenaamde klassieke medische behandeling aanraden al dan niet als aanvulling op zijn osteopatische behandeling”.

Het handelen zonder voorschrift op een domein dat omschreven wordt als medisch is een inbreuk op het K.B. n°78 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen.

Bij de bespreking van punt 3. van het verzoekschrift wordt er een historische context van het statuut van de osteopathie geschetst. Zo wordt er op verschillende plaatsen verwezen naar de Wet-Colla van 29/04/1999 betreffende de erkenning van de niet-conventionele praktijken en stelt men (pg.45610-punt3.1.1.): “Hoewel de Wet-Colla van 29 april 1999 in de praktijk voor het beroep van osteopaat een vorm van stilzwijgende erkenning betekende bestaat er nog steeds onduidelijkheid over de uitoefening van dit beroep... Zodra de osteopaten definitief erkend zijn kan hen een eigen nomenclatuur toegekend worden. Er komt langzaam schot in de zaak en binnenkort zal het beroep van osteopaat eindelijk erkend zijn. Het statuut van de osteopathie is in België geëvolueerd tot een impliciete erkenning van het beroep”..

De indienende partijen verwijzen bijgevolg naar parallelle wettelijke initiatieven inzake de uitoefening van het beroep. Het stoort hen totaal niet dat er verschillende regelgeving door elkaar dreigen te lopen. Blijkbaar zijn de bescherming van Volksgezondheid én patiënt ondergeschikt aan de indiening van het verzoekschrift.

IV. De Kaderwet van 24.09.2006 wordt door de verzoekende partijen als voorwendsel gebruikt-misbruikt- teneinde de onuitvoerbaarheid van de wet op de niet-conventionele praktijken te omzeilen.

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp betreffende de niet-conventionele praktijken (1714-1-97-98 –Kamer van Volksvertegenwoordigers -18.08.1998) verklaart Minister Colla onder andere het volgende:

- “Onderhavig wetsontwerp houdt alsdusdanig geen registratie in van niet-conventionele praktijken. Het voorziet wel in een structuur en in een procedure die kan leiden enerzijds tot registratie van niet-conventionele praktijken en anderzijds tot registratie van de individuele beroepsbeoefenaars van deze praktijken;”
- “Essentiële vragen als “welke opleiding is vereist om een bepaalde praktijk te kunnen uitoefenen (geneeskundige opleiding; paramedische opleiding; en/of specifieke opleiding) ? “ en “is een voorafgaandelijke diagnose door een geneesheer al of niet noodzakelijk ?”; worden nog niet beantwoord via deze wet. De antwoorden op ondermeer deze vragen moeten vervat zijn in het advies dat de paritaire commissie formuleert”.

Bij wet van 29.04.1999 heeft Minister Colla een regeling uitgewerkt betreffende de niet-conventionele praktijken inzake de geneeskunde, de artsenijbereidkunde, de kinesitherapie, de

verpleegkunde en de paramedische beroepen. Als niet-conventionele praktijken werden bij deze wet beschouwd: de homeopathie, de chiropraxie, de osteopathie en de acupunctuur en verder de praktijken waarvoor een kamer wordt ingesteld.

Door deze wetgeving wilde men kwaliteitseisen opleggen aan professionele organisaties en beoefenaars van de niet-conventionele praktijken.

Deze meer dan ingewikkelde wet is in de praktijk onuitvoerbaar gebleken (ontbreken van de paritaire commissie/de kamers) en is bijkomend aangetast door procedurefouten. Het K.B. van 4 juli 2001 (B.S. 19.01.2002) betreffende de erkenning van de beroepsorganisaties van beoefenaars van een niet-conventionele praktijk of van een praktijk die in aanmerking kan komen om als niet-conventionele praktijk te worden gekwalificeerd werd niet binnen de voorziene termijn van 6 maand na publicatie bij wet bekrachtigd zodanig dat alle erkennings- en uitvoeringsbesluiten die nadien zijn afgekondigd en gepubliceerd aangetast zijn door een nietigheid.

De verzoekende partijen menen alsdan de onuitvoerbaarheid van bovenvermelde wet te omzeilen met het indienen van huidig verzoekschrift.

V. Gebrek aan transparantie inzake opleidingen en uitreiking van diploma's en/of certificaten.

Het verzoekschrift verduidelijkt onder geen enkele vorm het verschil tussen de titel Osteopaat, Osteopaat DO en Osteopaat D.O.

Verder zijn de opleidingen voor osteopaten dispaaraat en niet uniform en het resultaat van privaat initiatief (al dan niet erkend door een regionale overheid).

Er is één Franstalige universitaire voltijdse cursus (aan de ULB) die een 3 jarige bachelor (kinesithérapie) en 2 jarige Master 'in motorische wetenschappen = kinesithérapie met optie osteopathie' aanbiedt, met een aanvullend Masterjaar in de osteopathie (diploma); aan Vlaamse zijde zijn er geen gelijkaardige universitaire opleidingen gekend die door de Vlaamse Gemeenschap zouden erkend zijn; er bestaat evenwel een Vlaamse private opleiding (met binding aan een Engels College) die na ASO voltijds onderwijs aanbiedt (5 jaar ?) met validering door een universiteit (wellicht die Engelse). Deze opleiding biedt een opleiding tot osteopaat aan zonder voorafgaande medische of paramedische vorming. Toch zouden deze osteopaten medische handelingen 'zonder medisch voorschrift' mogen uitvoeren !

Daarnaast valt op te merken dat er t.o.v. de opleidingen geen of onvoldoende controle van buitenaf is en er ook geen onafhankelijke kwaliteitscontrole bestaat (te vergelijken met de officiële visitaties van opleidingen aan opleidingen kinesithérapie en geneeskunde).

De meeste osteopaten, nu werkzaam op het terrein, hebben een deeltijdse opleiding genoten in België of het buitenland en ook een diploma gekregen van 'private' scholen (vermeld in hun voorstel van tekst : art. 4, §1, 4°). Waar zelfs van hoger vernoemde opleidingen de wetenschappelijke waarde in twijfel kan getrokken worden, is dit overduidelijk het geval van de laatste groep opleidingen.

De wetgever zou, in geval van het toekennen van deze titelbescherming, ook hun private opleiding(en) legitimeren, ook deze als basisopleiding.

Alle opleidingen (meestal universitaire) van gezondheidszorgberoepen zijn beschermd en bewaakt door strikte onderwijs- en kwaliteitsnormen, door de Overheden opgelegd. Voor een osteopathieopleiding zouden dezelfde normen moeten gehanteerd worden of zijn.

Het lijkt ons meer dan primordiaal om eerst de opleidingen en diploma's/certificaten inhoudelijk te regelen en op elkaar af te stemmen vooraleer er sprake kan zijn van een bescherming van de titel en de regeling van de uitoefening van het beroep.

VI. De opleiding, navorming en kwaliteitseisen zijn van determinerende aard in het debat over de wetenschappelijke waarde van de osteopathie en het nut ervan voor de maatschappij en de patiënt.

Wij zijn zo vrij naar een advies te verwijzen van 25 februari 2006 van de Koninklijke Academie voor Geneeskunde van België waar onder andere wordt gesteld dat de Academie sterk voorbehoud formuleert met betrekking tot deze praktijk, en bij gebreke van een goede rechtvaardiging kunnen ze aan de overheden verantwoordelijk voor het onderwijs en voor de volksgezondheid, niet aanbevelen om een specifieke en onafhankelijk opleiding in osteopathie in te richten.

Het advies van de Nationale Orde der geneesheren van 1 september 2007 luidt onder andere als volgt:

- men kan geen erkenning van de beroepstitel van osteopaat, door dewelke aan deze laatste de in artikel 2 (van het verzoekschrift) beschreven bevoegdheid wordt toegekend, overwegen zonder op voorhand de verstrekte opleiding te hebben gecontroleerd. De waarborgen inzake Volksgezondheid primeren op de beroepsbelangen.
- de uitoefeningsvoorwaarden voor osteopatie dienen vóór de bescherming van elke beroepstitel vastgesteld te zijn door de Koning. Dit is een dwingende vereiste voor de Volksgezondheid.

Voor de BVAS primeren opleiding, navorming en kwaliteitseisen als voorwaarden tot de uitoefening van een beroep op de formele bescherming van een beroepstitel.

C. Inhoudelijke bemerkingen op het verzoekschrift tot bescherming van de beroepstitel van osteopaat.

Pg.45605

1. Wat betreft de voorwaarden waaraan de professionele organisaties moeten voldoen inzake de indiening van het verzoekschrift verwijzen wij naar punt B.I.
2. Het verzoekschrift vermeldt bijkomend dat het een "ontwerp van K.B. tot bescherming van de titel van osteopaat" indient. Juridisch-technisch kan dit verzoekschrift geen ontwerp van K.B. inhouden en bovendien vergeet men dat dit K.B. volgens de geëigende voorziene wettelijke kanalen met inclusief een advies van de Hoge Raad voor de Zelfstandige en de Kleine en Middelgrote ondernemingen en een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad totstandkomt.

Pg. 45607.

3. Vrijheid van vereniging.

Artikel 27 van de G.C.G.W. stelt dat de Belgen recht hebben van verenigen; dit recht kan niet aan enige preventieve maatregel worden onderworpen.

Volgens artikel 11 van het E.V.R.M. heeft “1. Eenieder recht op vrijheid van vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging met inbegrip van het recht om vakverenigingen op te richten en zich bij vakverenigingen aan te sluiten voor de bescherming van zijn belangen. 2. De uitoefening van deze rechten kan aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit artikel verbiedt niet dat wettige beperkingen worden aangebracht in de uitoefening van deze rechten door leden van de gewapende macht, van de politie of het ambachtelijk apparaat van de Staat”.

Artikel 4 §2 van het verzoekschrift is flagrant in strijd met voorgaande bepalingen aangezien elke osteopaat lid moet zijn van een beroepsvereniging volgens de wet van 31 maart 1898 op de beroepsverenigingen en hij dient zich akkoord te verklaren met de statuten van de beroepsvereniging waarvan hij lid is.

4. Naleven van de deontologische regels.

Het is totaal onduidelijk op welke wijze de 10 artikelen van het handvest zich verhouden tot de deontologische code van de Belgische Vereniging van Osteopathie. Bijkomend is het onduidelijk of het begrip “verwijzing” zoals vermeld in artikel 10 §2 van het verzoekschrift betekent dat alle verzoekende partijen zich gedragen volgens deze regels.

Bij inbreuk op de deontologische regels heeft het disciplinair orgaan van de Belgische Vereniging voor osteopaten geen disciplinaire bevoegdheid ten aanzien van een osteopaat die geen lid is van deze Beroepsvereniging.

5. Ethische Commissie

In artikel 7 wordt er gesteld dat “tegen een osteopaat die lid is van een beroepsvereniging kan de Ethische Commissie desgewenst een straf uitspreken, gaande van een berisping tot uitsluiting, op basis van de deontologische code, het voorgelegde dossier en het recht op verweer van de overtreder”.

De Ethische Commissie is een orgaan dat o.a. ingesteld werd bij de ABOC-BAKO en het BUO wat betekent dat de disciplinaire bevoegdheid beperkt blijft tot deze organisaties. Deze organisaties hebben geen disciplinaire bevoegdheid inzake osteopaten die geen lid zijn van de vereniging.

De vermelding dat het huishoudelijk reglement van elke beroepsvereniging in een geschillencommissie voorziet maakt de situatie nog chaotischer.

6. Schending van de overgangsmaatregelen van het verzoekschrift met de overgangsmaatregelen zoals voorzien in de hierboven vermelde kaderwet van 24.09.2006.

Volgens het verzoekschrift kan elke osteopaat die lid is van een van de beroepsverenigingen van de GNRPO die erkend werd door de Raad Van State en die beantwoordt aan de door de minister van Volksgezondheid opgelegde criteria “rechten” genieten.

Gezien de onduidelijkheid van de tekst kan dit tot gevolg hebben dat elke osteopaat die lid is van een beroepsvereniging een beschermde beroepstitel mag dragen en dit onafgezien van zijn diploma en opleidingsvoorwaarden.

Ook de regeling inzake de nieuw gediplomeerden is in tegenstrijd met de overgangsmaatregelen van de bovenvermelde kaderwet.

De regeling van artikel 12 van het verzoekschrift in geval van osteopaten die het vereiste diploma niet bezitten is nog onbegrijpelijk en chaotischer gezien kwaliteitseisen inzake opleiding en diploma's ontbreken.

Pg. 45609

7. Onduidelijkheid aangaande de verzoekende partijen: cliënten of belanghebbende beroepsfederaties.

Daar waar de advocaat een mandaat heeft verkregen van de verzoekende partijen tot het indienen van een verzoekschrift wordt er nadien een vermenging gemaakt tussen de rol van de advocaat die optreedt voor de cliënten en de rol van de beroepsfederaties. Daar waar het verzoekschrift uitgaat van de beroepsfederaties stelt artikel 2 “met het oog op de belangen van de patiënt, de kwaliteit van de verleende zorgen en de bescherming van de osteopaten door een eigen statuut willen onze cliënten vandaag om de bescherming van hun beroepstitel verzoeken, iets waarvoor ze al meer dan dertig jaar ijveren. Op basis van een goed onderbouwd dossier menen onze cliënten dat de tijd gekomen is om naar een echte bescherming van de titel van osteopaat en van de osteopaat zelf te gaan om de veiligheid van de patiënt maximaal te waarborgen en wantoestanden in het beroep zoveel mogelijk te vermijden”.

Het zijn de verzoekende partijen -en niet de advocaat- die middels een verzoekschrift een bescherming vragen.

Pg. 45610

8. De gevolgen van de wet van 29 april 1999 betreffende de niet-conventionele praktijken inzake de geneeskunde, de artschijbereidkunde, de kinesitherapie, de verpleegkunde en de paramedische beroepen.

Wij geven een niet limitatieve “bloemlezing” uit het verzoekschrift over bovenstaande wet:
- “De Wet-Colla van 29 april 1999 betekende in de praktijk voor het beroep van osteopaat een vorm van stilzwijgende erkenning (pg.45610);”
- “In 1999 erkende de Wet-Colla osteopathie als een volwaardig beroep waardoor osteopaten eindelijk meer zekerheid kregen en niet meer hoefden te vrezen dat ze vervolgd zouden worden wegens illegale uitoefening van de geneeskunde (pg. 45612).”

Rekening houdende met de bemerking zoals vermeld in punt IV menen wij dat bovenstaande beweringen onwettelijk en onrealistisch zijn.

Pg. 45616

9. Europese Federatie van Osteopaten, voorheen Europees Register van Osteopaten.

Aangezien de Europese Federatie van Osteopaten geen verzoekschrift indient tot bescherming van de titel is de vermelding van dit orgaan niet terzake.

Pg. 45617

10. Deontologische Code van de U.B.O.

Zie hiervoor de bemerkingen onder punt C 4 en 5.

Deze Code kan generlei gevolgen hebben voor de osteopaten die geen lid zijn van voormelde beroepsorganisatie.

D. Conclusie

Het verzoekschrift tot aanvraag van de bescherming van de beroepstitel osteopathie is een gevaar voor de Volksgezondheid.

Het verzoekschrift is regelrecht in strijd met artikel 23 van de gecoördineerde grondwet waar het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneskundige en juridische bijstand primeren.

De kaderwet van 24.06.2006 wordt misbruikt teneinde de inbreuken op het K.B. n°78 te verdoezelen en de onuitvoerbaarheid van de wet op de niet-conventionele praktijken van 29.04.1999 te omzeilen.

Wegens onderstaande gebreken moet het verzoekschrift als niet-bestaande worden beschouwd:

- gebrek aan verzoekende partijen;
- gebrek aan duidelijkheid inzake de benaming van de te beschermen titel;
- het voorstel van bescherming van de beroepstitel dat ncerkomt op een volledige vrijbrief voor het "osteopatisch" optreden hierbij alle gezondheidszorgberoepen van het K.B. n°78 miskennende;
- de omzeiling van de wet op de niet-conventionele praktijken;
- gebrek aan transparantie inzake opleidingen, diploma's en /of certificaten waardoor er ook onduidelijkheid bestaat inzake de wetenschappelijke waarde en nut voor de maatschappij en de patiënt

Wij adviseren voluit negatief inzake de bescherming van de titel osteopaat, osteopaat D.O. en osteopaat DO en durven erop rekenen, met uw medewerking, dat de kaderwet van 24.06.2006 zowel nu als naar de toekomst niet meer misbruikt kan worden door allerlei organisaties die actief trachten te worden binnen de gezondheidssector. Ze willen immers op de manier ontsnappen aan de dwingende bepalingen van het K.B. n°78, We rekenen er op dat U niet overgaat tot de bescherming van bovenvermelde beroepstitel.

Dr. M. Moens
Ondervoorzitter BVAS

Dr. R. Lemye
Voorzitter BVAS